

Είναι δυνατό να μη ζη πλιὰ ἐφώναξαν οἱ ἄνθρωποι ἅ! τὴν κακομοίρα πόσο τὴν ἀγαποῦσαν ἔλοι.

Ἦταν ἓνα τόσο γλυκὸ παιδί. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἠκολούθησαν τὸ λείψανό της.

— Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, στῆς ἀποκρηῆς ἀποφασίσαμε νὰ πάμε στὸ προσκύνημα καὶ νὰ προσευχηθούμε γιὰ τὴ ψυχὴ της. . . . Ὅλοι οἱ γειτονεὶς βάλθηκαν νὰ μᾶς καταφέρουν.

— Πηγαίνετε λοιπόν, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κάμετε ἐδῶ, εἶσθε γέροι: θὰ κάμετε ἓνα καλὸ γιὰ τὴ ψυχὴ σας. . . .

— Καὶ τότε φύγαμε.

— Καὶ κάματε τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια;

— Ὅχι, ἔλοι, ἂν καὶ γι' αὐτὸ ποῦ κάμαμε εἴμασθε πολὺ γέροι, σὺν μᾶς καλοῦσε κανέναν πηγαίναμε στὸ καροτσάκι του κ' ἐπειτα πάλι μὲ τὰ πόδια σιγὰ σιγὰ ὅσο μποροῦμε. . . . Ἀχ! ἂν εἶχαμε τὰ ποδαράκια της «Ἐ κ ε ἶ ν η ς» θὰ ἀλλάζεε τὸ πρᾶμα!

Καὶ ἐκ νέου ἤρχισαν νὰ ἔμιλοῦν γι' αὐτὴν ποῦ δὲν

ὑπῆρχε πλέον «γιὰ τὴ μικροῦλά τους, τὴ χαριτωμένη κουκλίτσα τους ἢ ὅποια πέθανε ἀπὸ πυρετό».

Εἶχον παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ δύο ὄρακι ἀφ' ὅτου εἶχον καθίσῃ ἐκεῖ φλυαροῦντες: ὅταν ἓνας χωρικός ἐπέρασε μὲ τ' ἀμάξι του, ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν μας, μᾶς ἐκύτταξε καλὰ, καὶ ἐφώναξεν εἰς τοὺς γέρους.

— Ἀνεβάντε λοιπὸν γέροι! θὰ σᾶς πάω στὸ γειτονικὸ χωριό.

Ἐλαβαν θέσιν κοντὰ του καὶ ἐξηφρανίσθησαν εἰς νέφος κονιορτοῦ. Ἦγέρθη καὶ τοὺς ἠκολούθησα βραδέως. Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ἐσκεπτόμην τὸ γεροντικὸν αὐτὸ ζεῦγος τὸ ὅποιον εἶχε διανύσῃ χιλιάδας βέροστια ἔπως προσευχηθῆ διὰ μιάν κόρην ἣτις ἐκ τύχης εἶχε διέλθει διὰ τῆς ζωῆς των καὶ εἶχεν ἀφυπνίσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ των, τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης.

ΑΡΓΑΣΤΑΡΑΣ

ΕΠΙ Τῆς ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥ

Ὅταν, πατρίδα μου γλυκειά, σ' ἀφίρω σὺν πουλάκι
καὶ φεύγω γιὰ τὴν ξενιτιά, τὰ μάτια μου βουρκώνουν·
Μαῦρος μοῦ φαίνεται ὁ οὐρανός, τὸ στόμα μου φαρμάκι
Καὶ μέσ' ἔτὰ φυλλοκάρδια μου βαρεῖες πληγὲς φουσκώνουν·

Ἦθελα νᾶχα μιὰ κι' ἐγὼ φωληὰ μέσ' ἔτὰ κλαδιά σου,
Τὸ παρωμένο μου κορμί νὰ κρύβω νὰ ζεσταίνω·
Ζωὴ νὰ παίρνω ἀπ' τὸν ἀχνό ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά σου.
Καὶ τὴ θερμὴ λαχτάρα μου οἷα στήθη σου νὰ σβένω.

Ἦθελα νᾶχα λύπη μου τὴ λύπη τὴ δική σου,
Τὰ βάσανά σου πάθη μου, καῦμό μου τὸν καῦμό σου
Νᾶσβυρα μὲ τὰ δάκρυα μου τὴ λαύρα τῆς ψυχῆς σου
Καὶ νᾶπνιγα ἔτὸ στόμα μου τὸν ἀναστεραγμὸ σου.

Πότε θάρθῃ ἢ Δευτεριά σιεγράνι νὰ σοῦ βάλῃ,
Νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ πολλὰ ποῦ σὲ κρατοῦνε χέρια;
Νὰ σὰγκαλιάσῃ ἢ θερμὴ τῆς μάνας σου ἀγκάλῃ
Γιὰ νὰ πετάξω ὀλόχαρος ὡς τοῦ Οὐρανοῦ τᾶστέρια;

ΑΣΤΕΡΑΙΟΣ